

L'extrema dreta, un tret al peu de les democràcies

per Carles Samper Seró ([@1159080](#))

Com tots els anys, quan s'acosten aquestes dates, surt a la llum el debat sobre l'extrema dreta. L'eterna manifestació de Montjuïc és l'excusa perfecte per parlar un tema el qual, tot i estar present la resta de l'any, sempre es deixa en un segon pla. Volent no ser menys, a Finestra d'Oportunitat hem decidit fer un [cara a cara](#) entre el [David Nàcher](#) i un servidor on parlem de la legalització o prohibició dels partits d'extrema dreta.

Abans d'entrar amb el tema vull avisar sobre les regles d'aquest cara a cara. La principal pauta que ens vam marcar era no llegir l'article de l'altre abans de la publicació. Tot i la posterioritat del meu article a Finestra d'Oportunitat, en el moment de la redacció van ser respectades aquestes condicions per ambdues parts. Per què us ho dic? No espereu llegir una resposta a l'article del David, simplement una reflexió meva sobre un tema i una postura proposada, com si d'un concurs de debat universitari es tractés.

Dit això, endavant. Com qualsevol pot imaginar-se defensar la tolerància d'un sistema polític democràtic als partits d'extrema dreta és sempre una tasca difícil. Malgrat això, l'esforç per confrontar les nostres pròpies creences és necessari per no ser fagocitat per elles. No és la simpatia

el que em mou a escriure aquestes línies; ni una fanàtica creença en la llibertat d'expressió. Em mou una voluntat de confrontar les meves pròpies creences.

Per què trobo, aleshores, que no hem d'il·legalitzar els partits d'extrema dreta? Dit de forma molt planera: perquè el fi no justifica els mitjans. És més, si els mitjans no estan alineats amb el nostre fi, treballen en contra seu.

La democràcia beu de la igualtat, és el seu valor polític fonamental. Si una democràcia té por de les ideologies contràries i actua contra elles de forma institucional, està disparant-se un tret al peu. Un exemple senzill, és la llei de partits de l'Estat. Aquesta llei va ser elaborada com a element "per defensar la democràcia" (o al menys, això ens volien fer creure) i només ha servit per il·legalitzar partits i privar de representació institucional a un sector rellevant de l'espectre polític.

Ens trobem en la paradoxa que una acció d'un govern "democràtic" encaminada a defensar la "democràcia" (un objectiu molt lloable, fins ara) ho fa impedint exercir aquesta mateixa "democràcia" que diu defendre.

A mi no m'agrada existència de partits polítics com Espanya 2000, llibreries com la Europa o el Casal Tramuntana. Però crec que voler prohibir aquestes expressions ens apropa als valors polítics que aquesta gent defensa. Aquells valors polítics que no comparteixo i que no desitjo.

La prohibició d'aquestes expressions polítiques també els empeny a una perversió del nostre llenguatge. Si tanquem el seu casal, ens acusaran de no voler ajudar a la gent. Si tanquem la seva llibreria, ens acusaran d'autoritaris. Estarem dotant-los de victimisme i contradiccions nostres.

En l'actual campanya estem veient com, mediàticament, aquestes contradiccions poden enfortir una posició. Cada cop que Donald Trump rep un atac, el perverteix. Empra el llenguatge de la igualtat per plantejar-se com a víctima de l'*establishment*. Ell és la víctima.

Els partits d'extrema dreta elaboren el seu discurs de la mateixa manera. Retorcen els fets i converteixen els agressors en agredits i viceversa. Així és com s'estén ideologia d'extrema dreta per Europa: fent-se víctima.

L'única forma de combatre aquesta victimització és negant a aquests partits l'apoderació d'un discurs eminentment democràtic, els hem de negar la capacitat de tergiversar el discurs democràtic a favor seu per presentar-se com a víctimes d'una democràcia hipòcrita. En l'Europa actual, no ens podem permetre donar més armes a l'extrema dreta, ho portem fent de fa anys, ignorant-los, concedint lacònics "tenen raó" cada cop que demanen "primer els de casa". En democràcia podem fer vàlid allò que cantava en Sisa "si és que hi han cases d'algú".

En democràcia la igualtat política és per a les persones, els drets són per a les persones. No podem acceptar racisme emmascarat amb economia. Fent això estem donant ales a l'extrema dreta, estem legitimant les seves reivindicacions. I tampoc els podem prohibir. Els hem de combatre, però fent valdré els nostres valors. Si cedim a la tentació de prohibir-los, acabarem sent com ells. I no ens ho podem permetre.

Llegiu l'article [Té límits la llibertat d'expressió? Sí](#) de David Nàcher.

Imatge de portada: una bala en fons blanc. **Font:** Morguefile.com